

Arrest

nr. 274 659 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 24 november 2020 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 januari 2022 wordt deze verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 februari 2022. Tegen deze beslissing stelt verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 272 584.

Eveneens op 24 januari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 februari 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw

Naam, voornaam: O. (...), I. (...) M. (...) J. (...) geboortedatum: (...) 1982
geboorteplaats: (...) nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Een terugkeer naar verzoeksters land van herkomst zal een schending van verzoeksters privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

2. Verzoekster heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd. Verzoekster verblijft in België sinds 2005. In 2008 werd zij gerepatriëerd naar Nigeria. Van 2010 tot 2015 was verzoekster in het bezit van een verblijfsrecht in België zijnde een F-kaart. In 2015 werd dit verblijfsrecht ingetrokken.

Op 24 november 2020 diende verzoekster een aanvraag humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 24 januari 2022 nam verwerende partij een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van deze aanvraag bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), de bestreden beslissing.

Verzoekster verblijft ondertussen meer dan 12 jaar onafgebroken in het Rijk. Verzoekster spreekt perfect Nederlands. Verzoekster heeft steeds gewerkt van zodra dit legaal kon, zijnde tijdens haar 5 jaar legaal verblijf in België. Verzoekster heeft een sterke sociale kring uitgebouwd en haar volledige privéleven speelt zich af in België.

Samengevat komt het er op neer dat het privéleven van verzoekster onder andere bestaat uit het feit dat zij hier woont, duurzame banden met haar omgeving heeft opgebouwd, hier 5 jaar legaal heeft verbleven, vrienden heeft, deel uitmaakt van een hechte kerkgemeenschap, en hier haar ganse identiteit heeft uitgebouwd. Verzoekster heeft dit privéleven opgebouwd sinds haar aankomst in België, ondertussen meer dan 17 jaar geleden.

3. Verwerende partij was op de hoogte van verzoeksters' privéleven, of moest dat minstens zijn.

Op 24 november 2020 diende verzoekster een aanvraag humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. In die aanvraag werd uitgebreid gemotiveerd en via bewijsstukken aangetoond dat verzoekster een privéleven heeft in België:

“In casu is verzoekster een Nigeriaanse onderdaan die haar land van herkomst in 2009 verliet. Sindsdien verblijft zij onafgebroken in België. Zij woont bijgevolg al elf jaar in België.

In 2010 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar toenmalige Nederlandse partner. In 2011 verkreeg verzoekster verblijfsrecht een F-kaart geldig tot januari 2016 (stuk 3-4). In 2013 werd de wettelijke samenwoning in onderlinge toestemming stopgezet. In juni 2016 werd een einde gesteld aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Doorheen de jaren heeft verzoekster zich perfect geïntegreerd in de Belgische maatschappij, en heeft zij het centrum van haar belangen hier gevestigd. Zij volgde inburgeringscursussen en taalopleidingen, waardoor zij het Nederlands intussen uitstekend beheerst (stukken 5-7).

Voor verzoekster is het een principekwestie dat zij geen beroep doet op enige vorm van financiële hulp van de Belgische staat, zelfs niet op momenten waarop zij hulp broodnodig heeft. De periodes waarin zij over een toelating tot tewerkstelling beschikte was zij steeds aan de slag. Kort na haar aankomst in België ging verzoekster reeds aan het werk. Zo werkte zij van 2010-2015 voor het uitzendbureau Actief n.v. Mortsel in Mortsel als schoonmaakhulp (stuk 8-9). Omwille van de beëindiging van haar verblijfsrecht was verzoekster genooddaakt te stoppen met werken.

Verzoekster wil niets liever dan zo snel mogelijk opnieuw aan de slag gaan, en nog meer haar steentje bij te dragen aan de Belgische economie. Uit de steun- en getuigenverklaringen blijkt dat verzoekster niet enkel graag werkt, maar ook een zeer harde werker is en zeer graag gezien wordt omwille van haar inzet en eerlijkheid (stukken 14-26)

Door haar ruime ervaring als schoonmaakhulp, een functie dat als knelpuntberoep wordt aangemerkt door de VDAB, staat verzoekster een streepje voor bij de zoektocht naar werk. Er bestaat dan ook geen enkel risico dat verzoekster ten laste zal vallen van de Belgische sociale zekerheidsinstellingen. Bovendien kan verzoekster meteen aan de slag bij haar vorige werkgever. Zo verklaren zij dat ze niets liever zouden hebben dat verzoekster terug bij hen aan het werk kan (stuk 26). Zodra verzoekster over een verblijfsvergunning beschikt, zal zij dan ook onmiddellijk aan de slag kunnen gaan aan als schoonmaakhulp.

In haar vrije tijd is verzoekster actief als vrijwilligster Africa Mission Belgium en de Vrijgevochte Kerk van God België (The Redeemed Christian Church of God Belgium) en dit reeds sedert haar aankomst in België (stukken 10-13). Als vrijwilligster helpt verzoekster bij de voedselbedeling, zorgt zij voor de schoonmaak van de lokalen, of neemt ze deel aan projecten ter ondersteuning van Soedanese vluchtelingen (stukken 11-12). De kerkgemeenschap is voor verzoekster zeer belangrijk. Zij vindt veel steun en vriendschap binnen haar gemeenschap, maar ook omgekeerd is verzoekster erg graag gezien en zeer enthousiast.

Dat verzoeksters engagement naar de Belgische samenleving ver reikt, blijkt onder meer uit de verschillende contacten die zij heeft gelegd met Belgische mensen. Ook zij getuigen van verzoeksters integratie en haar vaste wil om te werken en geen beroep te doen op financiële hulp door de Belgische staat. Hieronder een aantal van de vele getuigenverklaringen:

"Ik ken M. (...) sinds enkele jaren vanuit het interimwerk als peotsvrouw. Ze is een harde werker, ze poestste erg grondig. Ze is een erg betrouwbare jonge vrouw die zich steeds inzet om anderen te helpen en haar steentje bij te dragen. (...) Ze is erg bereidwillig om te werken in de kinderopvang en in de schoonmaak. (stuk 20)."

"I. (...) M. (...) is vrolijk en bekommerd. Ze staat steeds klaar om anderen te helpen. Ze woont nu al geruime tijd in België, en is daar blij om. Haar enthousiasme voor ons land is mooi om te zien.

Ze wil graag werken. Na haar aankomst in België, werkte ze al snel voor Actief Interim als schoonmaakhulp. Ze was graag gezien omwille van haar inzet en eerlijkheid. (...) Zodra ze een verblijfsvergunning krijgt, willen wij ons breed netwerk zeker mee inzetten om haar aan werk te helpen. Wij denken echter dat dat geen probleem is, ze kan zo aan de slag. En het is niet dat ze stilzit. Terwijl ze niet mag werken, helpt ze als vrijwilliger bij haar parochie. Ze popelt om aan de slag te gaan en daardoor eindelijk wat meer ademruimte te kunnen krijgen. Ze heeft veel vrienden in Antwerpen, die haar bijstaan en aan werk zullen helpen." (stuk 17)

"Ze is een harde werker en een zeer gedreven persoon. Haar gedrevenheid en betrouwbaarheid worden altijd zeer op prijs gesteld. Als ze iemand nodig zou hebben, ben ik de eerste die naast haar zij staat. Ze probeert anderen zo veel mogelijk te helpen en zet zich in voor alles en iedereen. Ze doet haar werk heel graag en het zou zonde zijn als ze dit niet meer zou kunnen uitvoeren." (stuk 15)"

Verzoeksters volledige omgeving en leefwereld is Belgisch. Verzoekster heeft erg hechte vriendschappen uitgebouwd gedurende de periode van haar verblijf in België. Zij beschikt over een groot netwerk van vrienden en kennissen, beheerst de taal goed en zou zeer snel een aanwinst kunnen zijn voor de arbeidsmarkt. Met haar thuisland Nigeria heeft verzoekster nauwelijks nog banden. Een terugkeer naar Nigeria zou dan ook een inbreuk op haar privéleven betekenen, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Deze onoverkomelijke hindernissen om het privéleven dat zij in België opbouwde en waar zij zo aan gehecht en mee vergroeid is, in Nigeria te beleven en haar uitzonderlijke integratie, maken buitengewone omstandigheden uit in de zin van artikel 9bis die het onmogelijk maken de aanvraag vanuit Nigeria in te dienen."

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, §

83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het opgebouwde privéleven van verzoekster in het Rijk. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

De bestreden beslissing maakt een bijzonder intensieve inmenging in verzoeksters privéleven uit.

Desondanks hield verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoeksters' privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

In het geval dat verwerende partij zou verwijzen naar de motivering in de beslissing omtrent de aanvraag humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, die zij niet-ontvankelijk verklaarde en die samen met de bestreden beslissing werd afgeleverd, moet het volgende opgemerkt worden.

In de beslissing omtrent de aanvraag humanitaire regularisatie motiveert verwerende partij alleen in het kader van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van buitengewone omstandigheden waaraan volgens haar niet voldaan zou zijn. Echter, zij stelt expliciet in de beslissing dat omtrent het privéleven van verzoekster onder artikel 8 EVRM niet ten gronde geargumenteed wordt omdat dit tot de gegrondheid van de aanvraag zou behoren en bijgevolg niet in die fase beoordeeld zou moeten worden:

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent het privéleven van verzoekster onder artikel 8 EVRM. Dat wil zeggen dat noch in de beslissing niet-ontvankelijkheid aangaande de aanvraag humanitaire regularisatie, noch in de bestreden beslissing ten gronde gemotiveerd wordt omtrent het privéleven van verzoekster onder artikel 8 EVRM.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM, vond niet plaats wat het betreft het privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden. Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de

verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

De verschillende facetten van verzoeksters opgebouwde gezinsleven in België dienden eveneens in rekening te worden gebracht door verwerende partij. Verwerende partij diende een degelijk onderzoek te voeren naar verzoeksters privéleven en op basis daarvan een afweging te maken in de zin van het tweede lid van artikel 8 EVRM, quod non. Elk spoor van dit onderzoek ontbreekt.

Nochtans riep verzoekende partij haar banden met België expliciet in, en blijkt uit de feiten (waarvan verwerende partij op de hoogte is of moet zijn), dat verzoekster in België een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd.

Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er hoeft met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Zoals het EHRM in Maslov t. Oostenrijk heeft gesteld:

"However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see, for instance, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 54, ECHR-2006-...; Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX with a reference to Dalia v. France, judgment of 19 February 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-I, p. 91, § 52, and Mehemi v. France, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p.1971, § 34)."

Er moet dus een prangende sociale nood zijn en de inmenging moet proportioneel zijn met betrekking tot het legitieme doel. In casu is er geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoeksters' privéleven in België. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig en niet ten gronde.

Verwerende partij diende nochtans een degelijk en grondig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM te voeren voorafgaand aan de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familieleven en gezinsleven én het privéleven in aanmerking te nemen.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door in de beslissing niet-ontvankelijkheid inzake de aanvraag humanitaire regularisatie te stellen dat een onderzoek naar artikel 8 EVRM niet gevoerd moet worden ten gronde en in de bestreden beslissing hieromtrent helemaal niet motiveert, gaat verwerende partij manifest in tegen dit fundamenteel principe.

Door dit zo grondig als mogelijk onderzoek niet te voeren voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tot slot schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel gezien zij tot totale willekeur leidt.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook onvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2 In eerste instantie bemerkt de Raad dat waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins een voldoende duidelijke omschrijving van de voormelde bepalingen geeft, noch zet zij uiteen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden.

Uit verzoeksters inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij zich beroept op een schending van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het behoort in dit kader echter niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt geviseerd. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geviseerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verweerder gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De schending van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient verder te worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke motiveringsplicht er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “bij het nemen” van een beslissing tot verwijdering “rekening [houdt]” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke

normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere, recente beslissingen of uit stukken in het administratief dossier.

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar privéleven in België. Ze stelt dat noch uit de motieven van de beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde de nodige belangenafweging heeft doorgevoerd.

De Raad herinnert eraan dat de vreemdeling die het recht op eerbiediging van zijn privéleven geschonden acht, in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient aan te tonen. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde op de hoogte is van het bestaan van haar privéleven. Daarvoor verwijst ze naar de aanvraag humanitaire regularisatie die ze heeft ingediend op 24 november 2020. In deze aanvraag heeft ze uitgebreid gemotiveerd en via bewijsstukken aangetoond dat zij weldegelijk een privéleven heeft in België.

Betreffende het bestaan van verzoeksters privéleven in België, merkt de Raad op dat haar aanvraag tot humanitaire regularisatie met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard door de gemachtigde. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing heeft ingesteld bij de Raad is inmiddels verworpen bij arrest nr. 274 658. In dit arrest heeft de Raad reeds besloten dat verzoekster er niet in slaagt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Gezien in het huidige verzoekschrift geen andere elementen of bewijsmiddelen worden aangevoerd ter staving van het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België, kan dezelfde conclusie *in casu* worden hernomen. Verzoekster slaagt er door middel van haar betoog niet in het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Dit betekent dat waar verzoekster voorhoudt dat de gemachtigde een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft begaan door geen rekening te houden met voornoemde elementen, zij niet kan worden gevolgd. Deze bepaling strekt er immers niet toe de gemachtigde te verplichten rekening te houden met het privéleven van betrokkene wanneer niet vaststaat dat zulks privéleven effectief bestaat. Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat zij in de eerste plaats het bestaan van een dergelijk privéleven aannemelijk dient te maken vooraleer de bescherming van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM effectief in werking kan treden.

Wat betreft het feit dat in de bestreden beslissing zelf niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, bemerkt de Raad nog het volgende. Zoals eerder reeds gesteld, volstaat het dat de gemachtigde op enig tijdstip voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met voormelde elementen. Dit dient niet noodzakelijkerwijs uitdrukkelijk te blijken uit de motieven van de bestreden beslissing. Dit kan immers even goed blijken uit een andere recente beslissing of uit de stukken van het administratief dossier.

In casu is de bestreden beslissing genomen op 24 januari 2022. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing waarbij verzoeksters verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze beslissing heeft de gemachtigde reeds uitdrukkelijk een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM gevoerd. De beide beslissingen werden samen op 8 februari 2022 ter kennis gebracht van verzoekster. De Raad besluit aldus dat uit de beslissing van de gemachtigde waarbij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, blijkt dat hij rekening heeft gehouden met de elementen vermeld in artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is een uitdrukkelijke evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in de huidige bestreden beslissing overbodig, nu blijkt dat de gemachtigde reeds voorafgaand aan de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de relevante gegevens.

Waar verzoekster betoogt dat in de beslissing omtrent de aanvraag humanitaire regularisatie enkel wordt gemotiveerd in het kader van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet ten gronde is onderzocht, kan zij evenmin worden gevolgd. Met verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 274 658, blijkt uit de bovenvermelde beslissing van de gemachtigde dat er, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, weldegelijk ten gronde is gemotiveerd omtrent haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Het doel van artikel 8 EVRM is, volgens betrokkene, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van haar in België verblijven. Uit haar rijksregister blijkt dat zij nog steeds wettelijk samenwoont met dhr. O.A., van Nigeriaanse nationaliteit die niet over enig verblijfsrecht beschikt. Echter, het administratief van haar partner (dossier 7857708) bevat geen enkel bewijs meer van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied sinds een negatieve woonstcontrole dd. 27.09.2016. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). We verwijzen naar het feit dat betrokkene zich sinds 10.11.2016 in illegaal verblijf bevindt, nadat zij eerder van 28.07.2010 (datum aanvraag gezinshereniging) tot 10.11.2016 (datum waarop RVV haar beroep tegen de intrekking van het verblijfsrecht verwierp) op legale wijze in België verbleef. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene één getuigenverklaring voorlegt ter staving van haar opgebouwde banden gedurende een beweerd verblijf van elf jaar. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaring dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.”

Waar verzoekster aldus voorhoudt dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de huidige bestreden beslissing geen belangenafweging zou hebben doorgevoerd in het kader van artikel 8 van het EVRM, is haar betoog aldus niet dienstig.

Verder betoogt verzoekster dat er een toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren. Zij stelt dat de inmenging in haar privéleven moet beantwoorden aan een prangende sociale nood en proportioneel moet zijn in het licht van de legitieme doelstelling. Verzoekster bekritiseert dat er geen enkele proportionaliteitstoets is gevoerd.

Voor wat betreft het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, toont verzoekster niet aan dat de hoger geciteerde afweging strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Opnieuw dient te worden gesteld dat verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig privéleven niet aannemelijk maakt, waardoor zij geenszins van de gemachtigde kan verwachten een toets aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM door te voeren.

Waar verzoekster tenslotte betoogt dat zij niet over een effectieve manier beschikt om haar grieven onder artikel 8 van het EVRM te laten onderzoeken, hetgeen een schending van artikel 13 van het EVRM uitmaakt, kan verzoekster niet worden gevolgd in haar redenering.

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat het voormeld artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden aangevoerd zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 8 van het EVRM maar hoger heeft de Raad reeds geconcludeerd dat zij geen schending van dit artikel aantoonde.

De omstandigheid dat verzoekster een beroep tot nietigverklaring en schorsing van de bestreden beslissing heeft ingesteld, duidt er bovendien op dat zij wel over een effectieve manier beschikt om haar grieven te laten onderzoeken door de Raad.

Verzoekster slaagt er niet in een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij slaagt er evenmin in een schending van artikel 13 van het EVRM of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aan te tonen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN